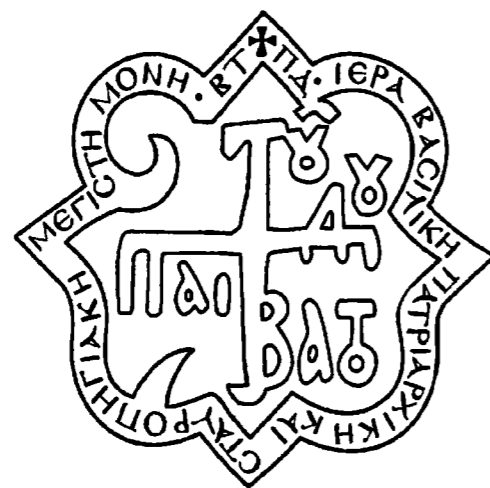
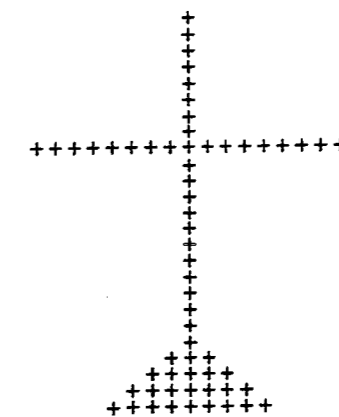

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Μ. ΜΠΟΥΣΙΑ
ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ ΧΗΜΙΚΟΥ

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α
Τ Ο Υ Ο Σ Ι Ο Υ Κ Α Ι Θ Ε Ο Φ Ο Ρ Ο Υ Π Α Τ Ρ Ο Σ
Η Μ Ω Ν
Ν Ε Ο Φ Υ Τ Ο Υ Τ Ο Υ Β Α Τ Ο Π Ε Δ Ι Ν Ο Υ
Π Ρ Ο Σ Μ Ο Ν Α Ρ Ι Ο Υ Τ Η Σ Θ Α Υ Μ Α Τ Ο Υ Ρ Γ Ο Υ
Ε Ι Κ Ο Ν Ο Σ Τ Η Σ Π Α Ρ Α Μ Υ Θ Ι Α Σ

ΙΕΡΑ ΜΕΓΙΣΤΗ
ΜΟΝΗ ΒΑΤΟΠΑΔΙΟΥ

τῶν Βατοπεδίου
μοναστῶν ἀπαύγασμα
πυρσεύων ἑναρέτοις σου πράξειςιν
Ὅρος τὸ Ἅγιον
διὸ πάντες εὐφημοῦντές σε
τὰς ἀόκνους
λιτὰς σου αἰτούμεθα.

Ἄγάπης, Νεόφυτε, πυρὶ
θεικῆς κατέφλεξας
ἐχθροῦ τὰς μηχανὰς καὶ ἐλάμπρυνας
πιστῶν τὰ τάγματα
σύ γὰρ ἤξιώθης
τῆς ἀγνῆς θεόπαιδος
ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς, ὡς παμφίλιτος
αὐτῆς διάκονος
ὅθεν πάντες σοι προσπίπτοντες
τὰς πρεσβείας
τὰς σὰς ἐξαιτούμεθα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄

Ὅσιε πάτερ, Νεόφυτε,
τὴν κοσμικὴν ἀπώσαμενος τύρβην
δι' ἄκρας ὑπακοῆς τῷ Κυρίῳ ἠνώθης,
θεωθεὶς κατὰ μέθεξιν
προσμονάριος γὰρ γεγονώς
τῆς σεπτῆς εἰκόνης τῆς Παραμυθίας
ἠξιώθης ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς αὐτῆς
μαρτυροῦσης σου τὰ μέλλοντα
καὶ νῦν ἡμᾶς ἀγιάζεις
τοὺς τῇ σεβασμίᾳ μονῆ σου,
τῇ τοῦ Βατοπεδίου, προσιόντας καὶ αἰτοῦντας
τὰς πρὸς τὸν Σωτῆρα πρεσβείας σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε,...

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Ε Ν Τ Η Λ Ε Ι Τ Ο Υ Ρ Γ Ι Α

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ
Ὅσιου ἢ γ' καὶ ἢ στ' Ὁδῆ.

Ἀπόστολος ὀσιακός. (Γαλ. ε' 22-στ' 2)
Εὐαγγέλιον ὡσαύτως. (Ματθ. ια' 23-30)

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις, τῶν ὀσίων ὑπογραμμός,
τοῦ Βατοπεδίου
ἐνδιαίτημα ἱερόν,
χαίροις, ὁ ἀκούσας
φωνῆς τῆς Θεοτόκου,
καλῶς ἦν διηκόνεις,
πάτερ Νεόφυτε.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΙ ΔΟΞΑ

ΤΩ ΜΟΝΩ ΑΛΗΘΙΝΩ ΘΕΩ ΗΜΩΝ

Χ Α Ρ Α Λ Α Μ Π Ο Υ Σ Μ. Μ Π Ο Υ Σ Ι Α

Δ Ι Δ Α Κ Τ Ο Ρ Ο Σ Χ Η Μ Ι Κ Ο Υ

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

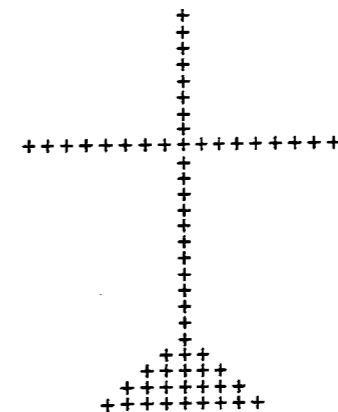
Τ Ο Υ Ο Σ Ι Ο Υ Κ Α Ι Θ Ε Ο Φ Ο Ρ Ο Υ Π Α Τ Ρ Ο Σ

Η Μ Ω Ν

Ν Ε Ο Φ Υ Τ Ο Υ Τ Ο Υ Β Α Τ Ο Π Ε Δ Ι Ν Ο Υ

Π Ρ Ο Σ Μ Ο Ν Α Ρ Ι Ο Υ Τ Η Σ Θ Α Υ Μ Α Τ Ο Υ Ρ Γ Ο Υ

Ε Ι Κ Ο Ν Ο Σ Τ Η Σ Π Α Ρ Α Μ Υ Θ Ι Α Σ

Α Θ Η Ν Α Ι 1 9 9 1

Ἐξαποστειλάριον
Ἦχος β΄: Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀσκητικαῖς διέπρεψας
ἀνδραγαθίαις, ὄσιε,
καί ἐκροαῖς σῶν ἰδρώτων,
ἅμα δακρύων σου βεῖθροις
Κυρίῳ εὐηρέστησας
τῷ σέ ἐνδυναμώσαντι,
ὄν ἐκτενῶς, Νεόφυτε,
ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει
τῶν εὐλαβῶς σε τιμώντων.

Δόξα. Τὸ αὐτό.
Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Παραμυθία Δέσποινα,
τῇ ἀγλαῇ εἰκόνι σου,
ἦνπερ ἐν κόλποις κατέχει
Βατοπεδίου ἡ μάνδρα,
προστρέχοντες λαμβάνομεν
παντοίων πόνων λύτρωσιν
καί εὐσεβῶς κραυγάζομεν·
φιλευσπλαγχνίας ἀκρότης,
χαῖρε, βοήθεια κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσθῶμεν στίχους δ'καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄: Πανεύφημοι μάρτυρες.

Θεόφρον, Νεόφυτε, φωστήρ
καθωράθης μέγιστος
φωταγωγῶν τὴν ὑψηλίον
αὐγαῖς τῶν πόνων σου
καὶ ἐνθέων ἔργων·
ὄθεν πάντες ἄδοντες
ἀσκήσεως τῆς σῆς τὰ θαυμάσια
σέ ἱκετεύομεν·
μὴ ἐλλίπης τὸν Παντάνακτα
ἱκετεύων
ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Παμμάκαρ Νεόφυτε, ἡ σὴ
μάνδρα ἐπαγάλλεται
τελοῦσα τὴν ἐόρτιον μνήμην σου
εὐήχοις ἄσμασι
καὶ βοᾷ σοι· Χαῖρε,
ἀρετῆς τοπάζιον,
χρησιτότητος καὶ ἠθους ἀλάβαστρον,
χαῖρε, πραότητος,
προσευχῆς καὶ ταπεινώσεως
χαλαζία,
ἀζύγων ὠράισμα.

Ἀσκήσει, Νεόφυτε, στερῶν
τῆς σαρκὸς ὑπέταξας
τὰ πάθη λογισμῶ σου τῷ ἔμφρονι
καὶ ἀναδέδειξαι

...///...

Θεοτοκίον

Νύκτα τε ὄρθρον καὶ ἑσπέραν,
Θεοτόκε, τῇ εἰκόνι σου τῇ θείᾳ
προσιόντες ἡμεῖς,
κλυτὴ Παραμυθία,
ὡς πάλαι ὁ Νεόφυτος
μεγαλύνομέν σε πόθῳ.

Ῥδὴ η': Τὸν Βασιλέα.

Ἀσκήσει ὄντως
συντονωτάτη τὰς ὄψεις
ἀπημαύρωσας, Νεόφυτε, τοῦ πλάνου
καὶ Βατοπεδίου ἐλάμπρυνας τὴν μάνδραν.

Ῥεῖθροις ἰδρώτων
τῶν σῶν, Νεόφυτε θεῖε,
ἀρδευόμενος ἐξήνθησας ὡς φοῖνιξ
τὸν καρπὸν τῆς ἄνω
ζωῆς ἐν παραδείσῳ.

Ἰλύος, πάτερ,
φθοροποιῶν παθημάτων
ἀπαλλάξας, ὦ Νεόφυτε, τὸν νοῦν σου
πρὸς τῆς μετανοίας
διέδραμες τὰς τρίβους.

Θεοτοκίον

Οἱ καθ' ἑκάστην,
Παραμυθία Παρθένε,
προσιόντές σοι λαμβάνομεν ἀφθόνως
δωρεὰς παντοίας
τῆς σῆς ἐπιεικείας.

Ῥδὴ θ': Κυρίως Θεοτόκον.

Ναὸς χρηστοθείας
καὶ ἀγαθωσύνης
περικλεέστατον πέφηνας τέμενος,
Βατοπεδίου φαιδρότης, λαμπρὲ Νεόφυτε.

Χαρίτων οὐρανίων
καὶ φωτὸς ἀκτίστου
κατατροφῶν ἐν τῷ πόλῳ, Νεόφυτε,
τούς σὲ τιμῶνας ἐν ἕσμασι περιφορῶρησον.

Ἁγίασόν με, πάτερ,
τῆς Παραμυθίας
ἠγλαῖσμένε καὶ σῶφρον διάκονε,
τὸν ἐξηφάναντα τήνδε ῥοδὴν, Νεόφυτε.

Θεοτοκίον

Ῥοήν μου τῶν δακρύων,
ὦ Παραμυθία,
ὡς μύρον δέξαι, ἀγνή, πολυτίμητον,
ἐπιεικείας ἀκρότης
καὶ κόσμου πρόμαχε.

...///...

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

ΗΜΩΝ

ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΤΟΥ ΒΑΤΟΠΕΔΙΝΟΥ

ΠΡΟΣΜΟΝΑΡΙΟΥ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ

Ἡ μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ 21ῃ Ἰανουαρίου

Ε Ν Τ Ω Μ Ι Κ Ρ Ω Ε Σ Π Ε Ρ Ι Ν Ω .

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ "Κύριε ἐκέκραξα",
ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ εὐλου.

Δεῦτε, φιλοσίων οἱ χοροί,
ἴδωμεν ἐπ' ὤμων τὸν μέγαν
ἐν μονοτρόποις ζυγὸν
τοῦ Χριστοῦ ἀράμενον
καὶ ὑποτάξαντα
τοῦ σαρκίου τὰ Λήμνια
ἀπαύστοις νηστείαις
καὶ παννύχοις στάσεσι,
σεμνὸν Νεόφυτον,
κράζοντες ἄσθήρ Ἐωσφόρε
τοῦ Βατοπεδίου, δυσώπει
τὸν Χριστὸν ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Δεῦτε, ἐπαινέσωμεν πιστῶς
τὸν πυρὶ ἀγάπης τῆς θείας
τὰς τοῦ ἐχθροῦ μηχανάς,
ὡς ἀγνείας ἄνθρακα,
τοῦ πλάνου φλέξαντα
καὶ ψυχὰς καταλάμποντα
ὀσίαις ἀκτίσιν,
ἅμα ἐπιλάμψεσι
χαρίτων, πρότυπον
τῶν Βατοπεδίου ἀζύγων
καὶ τῆς πανθαυμάστου εἰκόνας
τῆς Παραμυθίας προσμονάριον.

Δεῦτε, τὸν ἀκούσαντα φωνῆς
ἔσωμεν τῆς Ἀειπαρθένου
λεγοῦσης· φίλεργε
ἀσκητὰ Νεόφυτε,
καὶ φίλε γνήσιε

...///...

τοῦ υἱοῦ μου, οὐ θάνατον
γευθῆς ἐν τοῖς ξένοις,
ὡς με παρεκάλεσας,
ἀλλὰ σὺ τάχιστα
μέλλεις ἐπιστρέψειν εἰς μάνδραν
τῆς σῆς μετανοίας κάκειῖθεν
πρὸς μονὰς τῆς θείας ἐκλαμπρότητος.

Δεῦτε, ἀπαθείας τὸ ἡδὺ
ρόδον καὶ ἀγάπης τὸ ἄγγος,
τῶν ἀρετῶν θησαυρὸν
καὶ τῆς ταπεινώσεως
ὕψος περίβλεπτον,
τὸν Νεόφυτον, ἕσμασι
τιμήσωμεν πάντες
κράζοντες· βοήθησον
ἡμᾶς ἐν κλύδωσι
βίου ταῖς ἀπαύστοις λιταῖς σου
πρὸς τὴν τῶν βροτῶν συμμαχίαν
καὶ Παραμυθίαν κόσμου, Δέσποιναν.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τῆς ἀσκήσεως ἀνύσας τὴν τρίβον
πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν
λαμπαδηφόρος ἔδραμες, Νεόφυτε πάνσοφε·
τοῖς ἴχνεσι γὰρ αὐτοῦ ἀκολουθήσας
ἀρετῶν κάλλεσι σαυτὸν ἐκόσμησας
πρότυπον ἀζύγων γενόμενος·
ἀλλ' ὡς τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος
ἰκέτευε δεόμεθα, μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου....

Ἀπόστιχα.
Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἑφραθά.

Πᾶσαν τοῦ πονηροῦ
πατήσας δυναστείαν,
Νεόφυτε, ἐδέξω
ἐκ τῶν χειρῶν Κυρίου
ἀφθίτου δόξης κότινον.

Ἦνυσας ταπεινῶς
ἐν τῇ διακονίᾳ
τῆς μόνης Θεοτόκου,
Πάραμυθίας πάντων,
τὸν βίον σου, Νεόφυτε.

Ἄνθος μυρεψικὸν
τὸ ἐν Βατοπεδίου
τῇ μάνδρᾳ ἐξανθῆσαν
καὶ ἅπαντας φαιδρύναν,
Νεόφυτον, τιμήσωμεν.

...///...

Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, ἦτοι
τῆς ΚΑ' Ἰανουαρίου. Εἶτα λέγομεν:

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς
ἡμῶν Νεοφύτου τοῦ Προσμοναρίου τῆς θαυματουργοῦ
εἰκόνης τῆς Παραμυθίας Θεοτόκου, τῆς ἐν Βατοπεδίῳ.

Στίχοι.

Φίλος ὁ Νεόφυτος τῆς Παραμυθίας
φωνῆς κατηξιώθη αὐτῆς ἀκοῦσαι.

Συναξάριον

Ὁ ὁσιώτατος πατὴρ ἡμῶν Νεόφυτος, ἀγνώστου πατρί-
δος, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀγιώνυμον Ὄρος τοῦ Ἁθῶ καὶ
ἐμόνασεν θεαρέστως εἰς τὴν ἱεράν, σεβασμίαν καὶ
μεγίστην μονὴν τοῦ Βατοπεδίου. Οὗτος προσμονάριος
ὢν τῆς αὐτόθι θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Παραμυθίας
Θεοτόκου διεκρίθη διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα αὐτοῦ ζῆλον,
τὴν εὐλάβειαν εἰς τὸν μοναστικὸν αὐτοῦ κανόνα,
τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν ὑπακοήν. Ἀποσταλεῖς δέ
ποτε εἰς Εὐριππον, εἰς τὸ ἐκεῖσε μετόχιον τῆς μονῆς,
ἠσθένησε βαρέως. Γονυπετήσας ὁμως πρὸ τῆς εἰκόνης
τῆς Θεοτόκου παρεκάλεσεν αὐτήν, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ
μακρὰν τῆς μονῆς τῆς αὐτοῦ μετανοίας. Ἡ αἴτησις αὐ-
τοῦ εἰσηκούσθη, ἀξιωθέντος ἀκοῦσαι τῆς ἰδίας τῆς
Παρθένου φωνῆς εὐκρινῶς λεγούσης, ὅτι πρόκειται νὰ ζῆσῃ
ἐν εἰσέτι ἔτος. Ἐπιστρέψας μετ' ὀλίγον εἰς Ἁθῶ
καὶ ἐργασθεὶς ἀόκνως, μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ
ἔτους, ἤκουσε πάλιν τῆς φωνῆς τῆς Θεοτόκου καλοῦ-
σης αὐτὸν δι' ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ ματαίου τούτου
κόσμου. Ἐτοιμασθεὶς οὖν ὁ Νεόφυτος καὶ ἀσπασθεὶς
τοὺς ἀδελφούς ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τῇ 21ῃ Ἰανουα-
ρίου, ἐν ἣ ἡμέρᾳ καὶ ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ
τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέ-
ησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Στήσας τοῦ βίου σου τὰς βάσεις
ἐν Κυρίῳ, θεμελίῳ ἀσαλεύτῳ,
τρικυμίας παθῶν
δεινὰς οὐκ ἐπτοήθης,
ἀλλ' ἔκραζες, Νεόφυτε·
σὺ, Χριστέ, μοῦ πέλεις φύλαξ.

Μόνον, Νεόφυτε, τοῦ Κτίστου
τὴν τερπνότητα ποθήσας ἠλογίσω
τῶν ἐν κόσμῳ τερπνῶν
καὶ ἴχνεσιν Ἐκείνου
πανσόφως ἠκολούθησας,
ἀπαθείας ἐκμαγεῖον.

Ὅσιε, κλέισμα τοῦ Ἁθῶ,
ὥσπερ ἄγγελος ἐν τοῦ Βατοπεδίου
τῇ μεγίστῃ μονῇ
ἐβίωσας κραυγάζων·
Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε,
ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

...///...

Πανεύφημε άσκητά, ήξιώσαι
τῆς φωνῆς τῆς θεοτόκου άκοῦσαι,
ὦ θαῦμα ξένον, ὡς γνήσιος φίλος
αὐτῆς καί τύπος ένθέου άσκήσεως,
ἅμα διδάσκαλος σοφός
έγκρατείας, εὐχῆς καί συνέσεως.

ῥωννύμενος τῆ ροπῆ τοῦ Πνεύματος
καταβέβληκας ίσχύν τοῦ Βελίαιρ
καί υπελθών πολιτείαν ὁσίων
θεοειδῶν χαρισμάτων εμπέπλησαι,
Παραμυθίας τῆς άγνῆς
προσμονάριε θεΐε, Νεόφυτε.

Θεοτοκίον

Ὁ Κύριος, κόσμου παραμύθιον,
έπειράθη τοῦσφραγίσει σόν στόμα
διά χειρός τῆς αὐτοῦ, ἴνα, Μῆτερ,
μη άναγγείλης άζύγοις τόν κίνδυνον,
άλλά σύ κάμπουσα τήν σήν
κεφαλήν τούτοις εΐπας τά δέοντα.

Κοντάκιον
Ἦχος πλ. δ΄ Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τῶν μονοτρόπων ὑποφήτην ένθεώτατον
καί τῶν ὁσίων στηλογράφημα τιμήσωμεν
άπαθείας διαλάμποντα ταίς άκτίσιν
ὄρους Ἄθω τό υπέρτιμον έντρύφημα
καί μονῆς Βατοπεδίου κλέος μέλψωμεν
ὕμνοις κράζοντες· Χαΐρε, μάκαρ Νεόφυτε.

Ὁ Οἶκος

Ἄϋλον πολιτείαν μετελθών έν άσκήσει
συντόνῳ καί πολλῇ ταπεινώσει
ήξιώθης άκοῦσαι φωνῆς
τῆς άγνῆς Παρθένου, άσκητῶν σέμνωμα·
διόπερ σε, Νεόφυτε,
τιμῶντες εὐσεβῶς βοῶμεν:

Χαΐρε, ὁ λύχνος τῆς έγκρατείας,
χαΐρε, ὁ στῦλος τῆς άπαθείας·

χαΐρε, τῆς άσκήσεως άνθος άμάραντον,
χαΐρε, τῆς συνέσεως δένδρον κατάκαρπον·

χαΐρε, βίβλος ιερώτατος βιοτῆς άσκητικῆς,
χαΐρε, τόμος θεοτύπων έγκρατείας καί εὐχῆς·

χαΐρε, Παραμυθίας προσμονάριος θεΐος,
χαΐρε, άοργησίας πρακτικώτατος τύπος·

χαΐρε, λαμπρόν τῆς χάριτος ἔσοπτρον,
χαΐρε, σεπτόν τοῦ Πνεύματος ὄργανον·

χαΐρε, δι' οὗ ὁ Σατάν κατετρώθη,
χαΐρε, δι' οὗ ὁ Χριστός έδοξάσθη.

Χαΐρε, μάκαρ Νεόφυτε.

...///...

Δόξα. Τριαδικόν.

Δύναμιν παρά σου,
Τρισήλιε Θεότης,
Τριάς υπεραγία,
δεχόμενος καθείλε
τόν πλάνον ὁ Νεόφυτος.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Πάναγνε Μαριάμ,
άγνείας έκμαγεΐον,
λιταίς τοῦ Νεοφύτου
ίκέτευε τόν Κτίστην
ὑπέρ τῶν εὐφημούντων σε.

Νῦν άπολύεις... Τό Τρισάγιον, τό Ἄπολυτίκιον
έκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ. Καί Ἄπόλυσις.

Ε Ν Τ Ω , Μ Ε Γ Α Λ Ω , Ε Σ Π Ε Ρ Ι Ν Ω .

Μετά τόν Προοιμιακόν, τό "Μακάριος άνήρ". Είς δέ
τό "Κύριε έκέκραξα" ιστώμεν στίχους στ' καί ψάλλο-
μεν τά έξῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ΄ Ὡς γενναῖον έν μάρτυσι.

Ὡς εὐχῆς έργαστήριον
καί σοφίας κειμήλιον
σῆμερον, Νεόφυτε, σέ γεραίρομεν
σύ γάρ ὁσίων τά τάγματα
άγῶσιν άσκήσεως
κατεκόσμησας λαμπρῶς
καί Χριστῷ εὐπρέστῃσας,
ὦ προσήγαγες,
ὡπερ δῶρον άτίμητον τό πλῆθος
τῶν άόκνων σου καμάτων
καί τήν σεμνήν πολιτείαν σου.

Ἄρετῶν τό υπόδειγμα,
έγκρατείας τό σέμνωμα,
τό τοῦ Παρακλήτου κατοικητήριον,
Βατοπεδίου τό μάργαρον,
τοῦ Ἄθω έντρύφημα,
ἔρνος τό μυρεψικόν
καί θεόφυτον μέλψωμεν
τόν Νεόφυτον,
προσμονάριον ὄντα τῆς εικόνας
τῆς άγνῆς Παραμυθίας
καί τῆς μονῆς ὠραΐσματος.

Ἄσθενήσας είς Εὔριπρον
καί νοήσας τόν θάνατον
τῆ άγνῆ Παρθένῳ προσπίπτων ήκουσας
φωνῆς αὐτῆς βεβαιούσης σε
πῶς θάνατον, ὄσιε,
οὐ μή γεύση σαρκικόν
πρίν ἢ ἴδης, Νεόφυτε,
τήν περίλαμπρον

...///...

καὶ κλεινὴν τοῦ Βατοπεδίου μάνδραν,
ἦν ὡς πάνσεπτον κονίστραν
τῶν παλαισμάτων σου ἔγνωκας.

Τὴν τοῦ κόσμου τερπνότητα
δι' ἀγάπην τοῦ Κτίσαντος
καὶ Σωτῆρος πάντων, λαμπρὲ Νεόφυτε,
Βατοπεδίου ὀσφράδιον,
ἤονῆσω καμάτοις σου
νυχθημέροις τὸν ἐχθρὸν
καταισχύνας διάβολον
καὶ προέκρινας
ἀντὶ πάντων τὴν τεθλιμμένην τρίβον
καὶ στενὴν, λειμὸν χαρίτων
τοῦ Παρακλήτου ἠδύπνοε.

Προσμονάριον ἄξιον
γηθοσύνως τιμήσωμεν
τῆς Παραμυθίας ἀπάσης κτίσεως,
τὸν ἐκτενῶς ἰκετεύοντα
τὴν πάναγνον Δέσποιναν
διασῶσαι τοὺς πιστοὺς
καὶ καλῶς εὐτρεπίζοντα
τὴν περίγυρον
τῆς ἀγίας εἰκόνας μελωδίαις
ἱεραῖς αὐτῷ βοῶντες·
χαῖρε, θεόφρον Νεόφυτε.

Τοὺς ἰδρωτάς τῶν πόνων σου
καὶ δακρύων τὰ χεύματα
ὡσπερ πολυτίμητον μύρον ἤνεγκας
τῷ ἀθανάτῳ Παντάνακτι,
Νεόφυτε πάνσοφε,
καὶ τὰ γέρα ἐξ Αὐτοῦ
τῶν καμάτων σου εἴληφας·
ὄθεν πρέσβευε
τῷ Κυρίῳ κινδύνων λυτρωθῆναι
τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας
τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὡς ἀστὴρ ἀειλαμπῆς ἀνέτειλεν
ἢ τοῦ θεοσόφου Νεοφύτου μνήμη
καταλάμπουσα ἡμᾶς ἀκτίσι σεμνότητος·
διὸ πάντες συνδράμωμεν, ἵνα φωτισθέντες
αὐτοῦ τὴν θεοφιλῆ πολιτείαν μιμηθῶμεν
ἐπαγαλλόμενοι ἀνακράζοντες·
Χαίροις, ὁ ἐν Βατοπεδίῳ καρποφορήσας
θείου Πνεύματος χάριτας
καὶ κατευφράνας μοναστῶν τὰς χορείας
τῇ ταπεινώσει σου·
Χαίροις, ὁ ἐκ Παρθένου Μαρίας ἀξιωθείς ἀκοῦσαι
φωνῆς προλεγοῦσης σου τὰ μέλλοντα,
ὡς οἰκέτης αὐτῆς εὐπειθέστατος·
ἀλλ' ὦ Νεόφυτε περίδοξε,
ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Κύριον
ἀπαύστως πρέσβευε ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου εἰρήνης.

...///...

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ἐν ἀσκήσει, Νεόφυτε,
ἀρετῶν ἐνθέων ἐμπρέπων, γέγονας
ἐγκρατείας ὑποτύπωσης
καὶ σοφίας ὕψος δυσαντίβλεπτον.

Πολυτίμητον ὄργανον
τὴν ψυχὴν σου ἔδειξας τῶν τοῦ Πνεύματος
δωρημάτων, ὦ Νεόφυτε,
τῆς σαρκὸς διώκων τὰ ὀρμήματα.

Ἀριστεὺς τῶν ἐν Ἐθωνι
μοναστῶν ἐδείχθης, κλεινὲ Νεόφυτε,
τῆς ἀγγελίας ἀπλανέστατε
ὁδηγὲ καὶ νήψεως διδάσκαλε.

Θεοτοκίον

Ἱερώτατον τέμενος
τοῦ Δεσπότη, δεῖξον σὴν ἐπιείκειαν
τοῖς τιμῶσί σε ἐκάστοτε,
ὦ Παραμυθία, Μῆτερ ἄφθορε.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Νόμους θεϊκοὺς
μελετῶν, σοφὲ Νεόφυτε,
καθ' ἐκάστην τὰς ὀρέξεις τῆς σαρκὸς
ἀπενέκρωσας καὶ ἡσκησας ὡς ἄυλος.

Ὡς τῆς σῆς μονῆς
περιτείχισμα θεόδοτον
καὶ σεμνότητα ὀσίων σε ἡμεῖς
ἐφουμνίοις καταστέφομεν, Νεόφυτε.

Ταῖς μαρμαρυγαῖς
τῆς Τριάδος ἀυγαζόμενος
ἀρεταῖς Βατοπεδίου τὴν μονὴν
κατεφώτισας, ἀστὴρ λαμπρὲ Νεόφυτε.

Θεοτοκίον

Οἱ τῶν μοναστῶν
δῆμοι, Μῆτερ τοῦ Παντάνακτος,
εὐλαβῶς, Παραμυθία, τῇ σεπτῇ
προσιόντες σου εἰκόني οὐκ αἰσχύνονται.

ᾠδὴ στ'. Τὴν δέησιν.

Νεόφυτε, μνήμην σου τὴν πάντιμον
ἐκτελοῦντες γηθοσύνως βοῶμεν·
χαῖρε, ψυχῆς ὁ τὴν ἄρουραν ὄμβροις
δακρύων πλείστων ἀρδεύσας καὶ ἔργων σου
ἀρότρῳ τῆς ὑπομονῆς
ἐν αὐτῇ γεωργήσας τὸν ἄσταχυν.

...///...

Φθορᾶς ἐλυτρώθημεν διὰ σοῦ
οἱ βρώσει δολίᾳ
πεπτωκότες, Μῆτερ Θεοῦ,
καὶ δόξης συμμετοχοὶ ἀφθάρτου
οἱ σὲ τιμῶντες ἀπαύστως γενγόναμεν.

Ῥδὴ γ' Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἕμνωδίαις ἀπαύστοις
ὁ ἱερὸς σύλλογος
τῶν ἐνασκουμένων πατέρων
ἐν ὄρει Ἄθωνος
ἀνδραγαθίας τὰς σὰς
ὑπεραρίστους γεραίρει,
ὅσιε Νεόφυτε,
στύλε πραότητος.

Τὴν ψυχὴν σου δεσμεύσας
πόθω Χριστοῦ, πάνσοφε,
πάντα τὰ φθαρτὰ καὶ ἡδέα
βίου ἐμίσησας
καὶ καθωράθης φωστὴρ
φωταγωγῶν πᾶσαν κτίσιν
ταῖς αὐγαῖς τῶν πόνων σου,
πάτερ Νεόφυτε.

Ὅλονύκτοις εὐχαῖς σου
προσκαρτερῶν, ὅσιε,
καὶ εὐχαῖς ταῖς σαῖς ἀσιγήτοις
πρὸς τὸν θεάνθρωπον
Χριστόν, ὡσεὶ ἀνδριάς
μετέβης πρὸς τὴν ἀγήρω
βιοτήν, Νεόφυτε,
τὴν ὑπὲρ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον.

Νομοθέτην, Παρθένε,
ὑπερφυῶς τέξασα
πλήθος τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων
τὸν ἐξαλείφοντα
μὴ διαλίπης Αὐτόν
ὑπὲρ ἐμοῦ ἱκετεύειν
τοῦ σὲ μακαρίζοντος,
κόσμου διάσωσα.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς ἄνθος μυρίπνοον
τὸ φυτευθὲν ἐν δρυμοῖς
τοῦ Ἄθω καὶ ἅπαντας
πληροῦν ἡδίστοις ὀσμαῖς
καμάτων τῶν θείων σου
μέλπομέν σε ἀπαύστως,
τὸν τῆς Παραμυθίας
τῆς ἐν Βατοπεδίῳ
προσμονάριον, ὕμνοις
βοῶντες ἑναρέτου ζωῆς,
χαῖρε, ἀρχέτυπον.

...///...

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε,....

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ι' 16-32)

Ἔργα δικαίων ζωὴν ποιεῖ, καρποὶ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτίας.
Ὁδοὺς δικαίας ζωῆς φυλάσσει παιδεία, παιδεία δὲ
ἀνεξέλεγκτος πλανᾶται. Καλύπτουσιν ἔχθραν χεῖλη
δίκαια, οἱ δὲ ἐκφέροντες λοιδορίας ἀφρονέστατοί
εἰσιν. Ἐκ πολυλογίας οὐκ ἐκφεύξη ἀμαρτίαν, φειδόμενος
δὲ χειλέων νοήμων ἔση. Ἄργυρος πεπυρωμένος
γλῶσσα δικαίου, καρδία δὲ ἀσεβοῦς ἐκλείπει.
Χεῖλη δικαίων ἐπίσταται ὑψηλά, οἱ δὲ ἄφρονες ἐν
ἐνδείᾳ τελευτῶσιν. Εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν
δικαίου· αὕτη πλουτίζει καὶ οὐ μὴ προστεθῆ αὐτῇ
λύπη ἐν καρδίᾳ. Ἐν γέλῳτι ἄφρων πράσσει κακά,
ἡ δὲ σοφία ἀνδρὶ τίκτει φρόνησιν. Ἐν ἀπωλείᾳ
ἀσεβῆς περιφέρεται, ἐπιθυμία δὲ δικαίου δεκτὴ.
Παραπορευομένης καταγίδος ἀφανίζεται ἀσεβῆς,
δίκαιος δὲ ἐκκλίνας σφίζεται εἰς τὸν αἰῶνα. Ὡσπερ
ἄμφω ὄδοῦσι βλαβερόν καὶ καπνὸς ὄμμασιν, οὕτως
παρανομία τοῖς χρωμένοις αὐτῇ. Φόβος Κυρίου προσ-
τίθησιν ἡμέρας, ἔτη δὲ ἀσεβῶν ὀλιγοθήσεται. Ἐγχρο-
νίζει δικαίους εὐφροσύνη, ἐλπὶς δὲ ἀσεβῶν ἀπο-
λεῖται. Ὁχύρωμα ὀσίου φόβος Κυρίου, συντριβὴ
δὲ τοῖς ἐργαζομένοις κακά. Δίκαιος εἰς τὸν αἰῶνα
οὐκ ἐνδώσει, ἀσεβεῖς δὲ οὐκ οἰκήσουσι γῆν. Στόμα
δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξο-
λεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἀποστάζει χάριτας,
στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποστρέφεται.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ιγ' 1-10)

Υἱὸς πανοῦργος ὑπήκοος πατρί, υἱὸς δὲ ἀνήκοος
ἐν ἀπωλείᾳ. Ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φάγεται ἀγα-
θός, ψυχαὶ δὲ παρανόμων ὀλοῦνται ἄωροι. Ὅς φυ-
λάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν,
ὁ δὲ προπετῆς χεῖλεσι προήσει ἑαυτόν. Ἐν ἐπιθυ-
μίαις ἐστὶ πᾶς ἀεργός, χεῖρες δὲ ἀνδρείων ἐν
ἐπιμελείᾳ. Λόγον ἄδικον μισεῖ δίκαιος, ἀσεβῆς δὲ
αἰσχύνεται καὶ οὐκ ἔξει παρρησίαν. Εἰσὶν οἱ πλου-
τοῦντες ἑαυτοὺς μηδὲν ἔχοντες καὶ εἰσὶν οἱ τα-
πεινοῦντες ἑαυτοὺς ἐν πολλῷ πλούτῳ. Λύτρον ἀνδρός
ψυχῆς ὁ ἴδιος πλοῦτος, πτωχός δὲ οὐχ ὑφίσταται
ἀπειλήν. Φῶς δικαίους διαπαντός, φῶς δὲ ἀσεβῶν
σβέννυται. Ψυχαὶ δόλιαι πλανῶνται ἐν ἀμαρτίαις,
δίκαιοι δὲ οἰκτεῖρουσι καὶ ἐλεοῦσι. Κακὸς μεθ'
ὑβρεως πράσσει κακά, οἱ δὲ ἑαυτῶν ἐπιγνώμονες
σοφοί.

...///...

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. ζ' 29-36).

Τέκνον, ἐν ὄλῃ ψυχῇ σου εὐλαβοῦ τὸν Κύριον καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ θαύμαζε. Ἐν ὄλῃ δυνάμει ἀγάπησον τὸν ποιήσαντά σε καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ μὴ ἐγκαταλίπῃς. Φοβοῦ τὸν Κύριον καὶ δόξασον ἱερέα καὶ δῶς τὴν μερίδα αὐτῷ, καθὼς ἐντέταλταί σοι, ἀπαρχὴν καὶ περὶ πλημμελείας καὶ δόσιν βραχιόνων καὶ θυσίαν ἀγιασμοῦ καὶ ἀπαρχὴν ἀγίων. Καὶ πτωχῷ ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου, ἵνα τελειωθῇ ἡ εὐλογία σου. Χάρις δόματος ἔναντι παντὸς ζῶντος καὶ ἐπὶ νεκρῷ μὴ ἀποκωλύσης χάριν. Μὴ ὑστέρει ἀπὸ κλαιόντων καὶ μετὰ πενθούντων πένθησον. Μὴ ὀκνεῖ ἐπισκέπτεσθαι ἄρρωστον· ἐκ γὰρ τῶν τοιούτων ἀγαπηθήσῃ. Ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις σου μιμνήσκου τὰ ἔσχατά σου καὶ εἰς τὸν αἰῶνα οὐχ ἁμαρτήσεις.

Ε Ι Σ Τ Η Ν Λ Ι Τ Η Ν

Ἰδιόμελα
Ἦχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ Βατοπεδίου ἡ μάνδρα,
ἡ τὸν πανάρετον ἀσκητὴν Νεόφυτον
μεσίτην ἔχουσα·
οὗτος γὰρ καλῶς πολιτευσάμενος
καὶ τὸ ἴδιον ἀρνησάμενος θέλημα
ἀρετῶν ἐδείχθη μυροθήκη·
φαιδρύνας οὖν τὸν βίον αὐτοῦ
ὑπακοῆς κάλλεσιν ἀνῆλθε πρὸς πόλον
Χριστῷ πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Τῶν σωτηρίων ἐντολῶν ἐργάτης γενόμενος
ἐν συνέσει πλείστη Χριστῷ εὐηρέστησας,
Νεόφυτε ὄσιε·
διακονήσας οὖν τὴν τοῦ κόσμου Παραμυθίαν
χάριν εὗρες πρεσβεύειν τῷ Υἱῷ αὐτῆς
ὑπὲρ τῶν πίσει τιμώντων σε.

Ἦχος γ΄.

Τίς ἐπαξίως ὑμνήσει,
Νεόφυτε, ἄθωνος ἀγαλμα ἔμψυχον,
τῆς πολιτείας σου τὰ ἀριστεύματα
καὶ καμάτων σου τὰ σκάμματα;
Ζηλώσας γὰρ τὴν κατὰ Χριστὸν πτωχείαν
καὶ ὑπακοῇ τελείᾳ κοσμήσας
τὸν ἀσκητικὸν σου βίον
τῶν ἀρετῶν ἀνῆλθες τὴν κλίμακα·
διόπερ Χριστὸς σε ἀξίως ἀντήμειψε
καὶ συγκοινωνὸν τῆς δόξης Αὐτοῦ κατέστησε
χάριν δοῦναί σοι πρεσβεύειν
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

...///...

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.
Προκείμενον: Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον (Ἰωάν. ι' 1-9).

ὉΝ΄ Ψαλμός.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχος: Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οὐκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Ἀσκητικῶς πολιτευσάμενος ἐν Βατοπεδίῳ
καὶ εὐπειθῶς δουλεύσας ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Κυρίου,
Νεόφυτε ὄσιε, ἀγγέλων γέγονας συνόμιλος
ἐν θείοις δώμασι·
διακονήσας οὖν ἀόκνως τὴν Παραμυθίαν τοῦ κόσμου
καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν
χάριν εὗρες πρεσβεύειν ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου
καὶ σωτηρίας τῶν τιμώντων σε.

Εἶτα τό: Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...
Καὶ ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

" ΝΕΟΦΥΤΟΝ ΕΠΑΙΝΩ ΤΟΝ ΠΡΟΣΜΟΝΑΡΙΟΝ. ΧΑΡ(αλάμπους)".

Ῥδῆ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Νεόφυτε, ὄσιε ἀσκητά,
λαμπρῶς ἀνυμνήσαι
πολιτείαν σου τὴν σεπτὴν
τὸ στόμα μου ἀνοιξον καὶ δός μοι
λόγον τοῦ ᾄσαι τὸν ἔνθεον ζῆλόν σου.

Ἐν μάνδρᾳ οἰκήσας περικαλλῆ
τοῦ Βατοπεδίου
κατελάμπρυνας τὴν ψυχὴν,
Νεόφυτε, χάρισι ταῖς θείαις,
δι' ὧν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος πέφανσαι.

Ὀλόφωτε φάρε ὑπακοῆς,
τῆς Παραμυθίας
προσμονάριος ταπεινός
καὶ δοῦλος ἐνάρετος Κυρίου,
θεοειδὲς ἀσκητά, ἐχρημάτισας.

...///...

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Βατοπεδίου μοναστῶν τὸν φωστῆρα,
τὸν συναρίθμιον ὁσίων Πατέρων
καὶ εὐλαβῆ διάκονον τῆς πανευκλεοῦς
καὶ θαυματοβρύτιδος τῆς Παρθένου εἰκόνας,
ἣν προσαγορεύομεν κόσμου Παραμυθίαν,
ὑπακοῆς σοφὸν ὑφηγητὴν
ἄσωμεν πάντες
τὸν θεῖον Νεόφυτον.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μὴ ὑπακούσας προτροπῇ τοῦ Υἱοῦ σου,
ἐπιεικείας ἀνεδείχθης ἀκρότης,
Παραμυθία, Δέσποινα, ἀπάντων βροτῶν,
τὴν μεγίστην σφύζουσα μάνδραν Βατοπεδίου
ἐξ ἐχθρῶν διόπερ νῦν
μοναστῶν αἱ χορεῖται
σὲ καθ' ἐκάστην μέλλουσιν ῥδαῖς
ἐπινικίους
καὶ ὕμνοις ἐμπρέπουσι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸ θεοφύτευτον
καὶ εὐωδέστατον
ἄνθος μυρίσωμεν
τερπνόν, Νεόφυτον,
τὸ διαπνέον μυστικῶς
ὄσμάς χαρισμάτων θείων·
τὸν πιστῶν εὐφράναντα
μονοτρόπων τὰς φάλαγγας
καὶ καθαγιάσαντα
τὸ κλεινόν Βατοπέδιον
τιμήσωμεν αὐτῷ ἐκβοῶντες·
Χαῖρε, Πατέρων κοσμιότης.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρὸ τῆς εἰκόνας σου
ὁ Καθηγούμενος
ἐστός, Πανύμνητε,
καὶ προσευχόμενος
εἶδε τὴν ξένην καὶ φρικτὴν
ἀλλοίωσιν τῆς μορφῆς σου
καὶ ἐκ τῶν χειλέων σου
τῆς πολλῆς εὐσπλαγχνίας σου
ἔλαβε τὸ κέλευσμα
καὶ τὴν μάνδραν διέσωσε·
διό σοι προσηκόντως βοῶμεν·
Χαῖρε, σεμνὴ Παραμυθία.

...///...

Ἦχος δ΄.

Δεῦτε, φιλεόρτων ἢ ὁμήγουρις,
τῇ τοῦ Βατοπεδίου μονῇ προσδράμωμεν
τιμῆσαι τὸν ἀτίμητον αὐτῆς θησαυρόν,
Νεόφυτον τὸν πολυύμνητον·
τὴν μνήμην οὖν αὐτοῦ τελοῦντες
καταστέψωμεν ἄσμασι
τὸν ταπεινὸν ἔραστήν τῆς ἡσυχίας
καὶ Παραμυθίας τῆς θαυματοβρύτου τὸν προσμονάριον·
παρέχει γὰρ τοῖς αὐτὸν γεραίρουσι
καὶ τὸν Κύριον δοξάζουσιν
εὐωδίαν μυστικὴν ζωῆς αἰωνίου
καὶ ἰάματα παντοῖα
ψυχῆς καὶ σώματος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μακάριος εἶ, Νεόφυτε, ἀσκητῶν ἀκροθίνιον,
ὅτι ἔτι ζῶν ἠξιώθης ἀκοῦσαι
φωνῆς τῆς Παναγίας Θεομήτορος·
Βατοπεδίου ἐντρύφημα πάντιμον
καὶ τῆς Παραμυθίας ὑπηρετὰ θειότατε,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ
ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου...

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, τῶν μονοτρόπων κρηπῖς,
ἀγάπης θείας ῥοδεῶν εὐωδέστατος
ὁ πάντας ὄσμαῖς χαρίτων
μυρίζων πνευματικῶν
καὶ ὄσμήν κακίας πόρρω τάχιστα
διώκων, Νεόφυτε,
ἐπιπνοίας τοῦ Πνεύματος
δοχεῖον θεῖον
καὶ δαιμόνων ἀμφίστομος
ὄντως πέλεκυς
κατακόπτων τὰς φάλαγγας·
κλῆμα Χριστοῦ κατάκαρπον,
τὸ φέρον ταπεινώσιν,
ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην
ὡς βότρυν πέπειρον πρόσδεξαι
ἡμῶν τὰς δεήσεις,
τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων
τὴν θείαν μνήμην σου.

Χαίροις, ὁ τῆς παγκάλου Μητρὸς,
Παραμυθίας τῶν πιστῶν προσμονάριος,
ὁ ταύτης διακονήσας
τὸ ὑπεράγαυον σεπτὸν
ἐν Βατοπεδίῳ θεῖον ἔκτυπον,
Νεόφυτε, στέλεχος
μοναστῶν τῶν ἐν Ἄθωνι,
δένδρον σοφίας,
ταπεινώσεως ἔβενος

...///...

καὶ κυπάρισσε
ἀπαθείας καὶ νήψεως·
πάντας τοὺς ἐκτελοῦντάς σου
τὴν θείαν πανήγυριν
καὶ αἰτουμένους πρὸς Κτίστου
τὰς ἀσιγήτους πρεσβείας σου
ἐκ τῶν τοῦ Βελίαιρ
πειρασμῶν τῶν ψυχοφθόρων
ταχὺ διάσωζε.

Χαίροις, ὁ θαυμαστῶς τῆς φωνῆς
τῆς θεοτόκου καὶ Δεσποίνης τοῦ σύμπαντος
ἀκούσας ἐν τῷ Εὐρίππου
τῆς σῆς μεγίστης μονῆς
μετοχίῳ, Ἄθω ἐγκαλλώπισμα,
τρισμακάρο Νεόφυτε,
ἀσθενοῦντι λεγούσης σοι
πῶς τοῦ θανάτου
οὐ μὴ πίης ποτήριον
πρὶν τὴν μάνδραν σου
Ἰύηστην ἐν τῷ Ἄθωνι·
Πάτερ, νηστείας πρότυπον,
συνέσεως ἔσοπτρον,
χαμαικοιτίας ἀκρότης,
ἀκτημοσύνης θησαύρισμα,
Χριστὸν καταπέμψαι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τοῦ σκολιοῦ δράκοντος διαρρήξας τὰς μηχανὰς
τῆ ἐνθέῳ ἀσκήσει σου θεῷ προσκεκόλλησαι,
Νεόφυτε, πάτερ πανόσιε·
διὸ καὶ τῆ θείᾳ μετοχῇ δοξασθεῖς ἐπαξίως
ἀπαύστως πρέσβευε Αὐτῷ διασῶσαι ἡμᾶς
ἐκ τῆς μανίας τοῦ ἀλάστορος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι....

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Πανσόφως τὴν κλίμακα
τῶν ἀρετῶν ἀνελθῶν
ἐδείχθης ἀρχέτυπον
θεοφιλοῦς βιοτῆς,
παμμάκαρ Νεόφυτε·
εὐχος Βατοπεδίου
καὶ τῆς Παραμυθίας
τῆς ἀγλαῆς εἰκόνας,
προσμονάριε, ῥῦσαι
ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας
πόνων κολάσεως.

...///...

Δόξα. Τὸ αὐτό.
Καὶ νῦν. Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Σῶσαι θέλουσα, Κόρη, τὸ Βατοπέδιον,
Παραμυθία γλυκεῖα,
ἐκ πειρατῶν βδελυρῶν
θαυμαστῶς τῷ προεστῶτι προσωμίλησας
καὶ καθυπέδειξας αὐτῷ
σωτηρίας χειρισμούς·
διὸ σε νῦν εὐφημοῦντες
ἡμεῖς αἰτούμεθα πάντες
τὰς πρὸς Υἱὸν σου ῥυπτικές προσευχάς.

Ἀπόλυσις.

Ε Ν Τ Ω , Ο Ρ Θ Ρ Ω .

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν Ἀ΄Στιχολογίαν.

Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Λαμπόμενος βολαῖς
τῆς Τριάδος τῆς θείας
ἐφώτισας χοροῦς
μονοτρόπων ἐν Ἄθω,
Νεόφυτε, σύσκηνε
τῆς εὐκλείας τῆς ἀνωθεν·
ὄθεν σήμερον
ἐπιτελοῦντες σὴν μνήμην
τὴν ὑπέρφωτον
καὶ ἀξιέπαινον ὕμνοις
φαιδροῖς σε γεραίρομεν.

Δόξα. Τὸ αὐτό.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Διέσωσας ποτὲ
τὴν τοῦ Βατοπεδίου
μονὴν ἐκ πειρατῶν,
εὐσπλαγχνίας ἀκρότης,
Παρθένε πανάμωμε·
ὄθεν πάντες προστρέχοντες
τῆ εἰκόνι σου
πειρατηρίων πάντοίῳ
ἐκλυτρούμεθα,
Παραμυθία, καὶ ὕμνοις
λαμπροῖς σε δοξάζομεν.

Μετὰ τὴν β΄Στιχολογίαν. Κάθισμα.

...///...